

kring med et livstræt Udtryk, ligesom besværet af sin overordenlige Dejlighed, og havde et nedladende Væsen, der lod Folk vide, at hun viste dem en stor Naade blot ved at eksistere.

Søndagen efter den store politiske Begivenhed var Jægermesteren bedt til Frokost hos sin Svigerfar sammen med sin Kone. Forholdet mellem de to Mænd havde just ikke bedret sig; men Forhandlingerne om Storeholts Salg havde gjort en Fornyelse af den personlige Omgang nødvendig.

Ved Bordet fortalte Grossereren, at han med det første agtede sig over til „sin Gaard“, hvor han vilde tilbringe en Ugestid for at tilse de paabegyndte store Ombygningsarbejder. Det var Meningen, at hans nye Svigersøn, Ulanofficeren, samtidig skulde tilbringe nogle Dage derovre, og han talte om at foranstalte et Par Jagter og maaske give et Par større Middagsselskaber.

Jægermesteren fik ogsaa en Indbydelse, som han dog afslog. Hvor lykkelig han end følte sig ved at have givet Storeholt fra sig og være befriet for alle Bryderier med Penge, Folkehold og Regnskaber, faldt det ham dog endnu lidt for Brystet at høre Svigerfaderen tale om hans gamle Hjem som sin Ejendom.

Han skottede et Par Gange over Bordet til sin Kone, der imidlertid sad ligegyldig og spiste paa sin korrekte Maade med fastklemte Albuer og bløde Haandlede.

„Naa ja,“ tænkte han. „Vilhelmine kan naturligvis ikke føle det paa samme Maade som jeg. Men lille Kaj ligger dog begravet derovre.“

Efter Bordet bød Svigerfaderen ham ind i sit Rygekabinet til en Havanna og gav sig her til at tale om det „politiske Vrøvl“, som Bladene var saa fulde af. Han spurgte ham, hvordan han agtede at stille sig til den forandrede Situation, om han vilde gaa med Enslev eller med Tyrstrup.

Det faldt dog ikke Jægermesteren ind at indlade sig paa nogen politisk Diskussion med sin Svigerfar. For ham var og blev den Mand aldrig andet end en Pakhuskarl, der havde haft Held med sig, og han havde paa ingen Maade ladet sig imponere af hans Millioner.

Han tav endogsaa stille med, hvad der dog smigrede ham, at